

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยเรื่อง “ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค บุคลิกการเป็นผู้ประกอบการ ภูมิความรู้ความชำนาญ และความสำเร็จในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการประเภทที่พัก ในเขตพื้นที่ประมงชัยภูมิ พ.ศ.2547 ประเทศไทย” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค บุคลิกการเป็นผู้ประกอบการ ภูมิความรู้ความชำนาญ และความสำเร็จของผู้ประกอบการประเภทที่พัก ในเขตพื้นที่ประมงชัยภูมิ เมื่อ พ.ศ.2547 ในประเทศไทย รวมทั้งศึกษาหาสมการทำนายความสำเร็จในการประกอบกิจการ จากความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค บุคลิกการเป็นผู้ประกอบการ และภูมิความรู้ความชำนาญด้วย โดยผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลที่สามารถใช้วิเคราะห์ได้จริง จากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นผู้ประกอบการประเภทที่พัก ในเขตพื้นที่ประมงชัยภูมิ พ.ศ. 2547 จำนวนทั้งสิ้น 112 ราย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้มี 2 ส่วน คือ เครื่องมือที่ใช้วัดความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค ซึ่งเป็นแบบวัดที่ได้นำแบบสอบถามของ วรณวิภา ติวะนันท์ (2548) นำมาทำการปรับข้อความให้เข้ากับสถานการณ์ปัจจุบัน และเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างผู้ประกอบการธุรกิจที่พัก แล้วทำการวิเคราะห์ ความเที่ยง (Validity) ด้วยวิธีดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruency) และหาความเชื่อมั่นด้วยการวัดความคงที่ภายใน (Internal Consistency) โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Coefficient Alpha) พบว่ามีระดับความเชื่อมั่นเท่ากับ .90 ส่วนที่ 2 คือ แบบสัมภาษณ์ แบบประเมินผู้ถูกสัมภาษณ์ และแบบสอบถาม ของ ดร. ไมเคิล เฟอร์เชอร์ส ซึ่งผู้วิจัยได้นำมาใช้โดยผ่านความเห็นชอบจาก ดร. อุบลวรรณ ภวากานันท์ ผู้แทนประเทศไทยที่เข้าร่วมโครงการและเป็นผู้รับผิดชอบดำเนินการฝึกอบรมผู้สัมภาษณ์ ซึ่งเครื่องมือในส่วนที่ 2 นี้ ใช้วัดบุคลิกการเป็นผู้ประกอบการ ภูมิความรู้ความชำนาญ และความสำเร็จในการประกอบกิจการ

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 ลักษณะข้อมูลส่วนบุคคลและข้อมูลทั่วไปของธุรกิจ

กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 112 ราย เป็นผู้ประกอบธุรกิจขนาดย่อมประเภทที่พัก ในเขตพื้นที่ประจวบคีรีขันธ์ เมื่อ พ.ศ. 2547 ในประเทศไทย โดยพบว่า ผู้ประกอบการมีทั้งเพศชายและหญิง อายุเฉลี่ยที่ประมาณ 41 ปี และมีระดับการศึกษาสูงสุดระดับปริญญาตรี และส่วนมากมีพื้นเพเดิมในภาคใต้ เนื่องจากผู้ประกอบการโดยส่วนใหญ่เป็นคนพื้นที่ในบริเวณดังกล่าว ซึ่งอยู่อาศัยและมีที่ทำกินดั้งเดิมอยู่บริเวณนั้น ซึ่งมองเห็นโอกาสในการดำเนินธุรกิจ จากการที่การท่องเที่ยวในภูมิภาคดังกล่าวได้รับความนิยมนักท่องเที่ยวเป็นอย่างมากนั่นเอง

สำหรับประสบการณ์ก่อนที่ผู้ประกอบการจะประกอบกิจการในปัจจุบัน ผู้ประกอบการเคยมีประสบการณ์ในการทำงาน และประสบการณ์ในการดำเนินธุรกิจมาก่อน แต่สาเหตุที่เริ่มทำธุรกิจไม่ได้เกิดจากการที่ผู้ประกอบการไม่มีงานทำ จากการสัมภาษณ์พบว่าสาเหตุในการเริ่มต้นดำเนินกิจการที่พักของผู้ประกอบการ คือ ผู้ประกอบการซึ่งมีงานทำอยู่ก่อนแล้ว หรือมีกิจการอื่นอยู่ก่อนก็ดี เห็นถึงโอกาสในการดำเนินธุรกิจ ซึ่งเกิดจากการที่นักท่องเที่ยวเข้ามาสอบถามขอเช่าพักที่พักรของผู้ประกอบการ จึงได้เปิดให้บริการที่พักโดยปรับปรุงที่พัก หรือสร้างอาคารขนาดเล็กในบริเวณที่พักของผู้ประกอบการเพื่อให้บริการกับนักท่องเที่ยว ซึ่งจะเห็นได้จากการใช้เงินเริ่มต้นดำเนินกิจการของผู้ประกอบการที่ไม่สูงมากนัก คือ ผู้ประกอบการร้อยละ 67.8 ของผู้ประกอบการทั้งหมด ใช้เงินเริ่มต้นดำเนินธุรกิจไม่เกิน 10 ล้านบาท และในจำนวนนี้ ผู้ประกอบการร้อยละ 69.74 ใช้เงินส่วนตัวในการเริ่มต้นกิจการโดยไม่มีกู้ยืม

ผู้ประกอบการร้อยละ 48.2 เริ่มต้นดำเนินกิจการที่พักรตั้งแต่อายุเพียงไม่เกิน 30 ปี ซึ่งจากการสัมภาษณ์ พบว่า เมื่อผู้ประกอบการจบการศึกษา ทำงาน มีประสบการณ์ และเงินทุนจำนวนหนึ่ง ก็จะเข้าสู่ธุรกิจที่พักทันที ไม่ว่าจะเกิดจากการริเริ่มทำขึ้นมาด้วยตนเอง (ร้อยละ 67.9) หรือรับช่วงกิจการของครอบครัวมาดำเนินการต่อ (ร้อยละ 17.0) ทำให้อายุในการเริ่มต้นกิจการของผู้ประกอบการนั้นอยู่ในช่วงอายุน้อย

ธุรกิจที่พักรในพื้นที่ดังกล่าว เป็นธุรกิจที่มีจำนวนนักท่องเที่ยวเป็นปัจจัยหลักในการประกอบกิจการ ซึ่งการเดินทางท่องเที่ยวขึ้นอยู่สภาพอากาศเป็นสิ่งสำคัญหนึ่ง ดังนั้นช่วงเวลาที่เป็นฤดูกาลท่องเที่ยว ซึ่งจากการสัมภาษณ์ คือ ช่วงเวลาที่ไม่ใช่ฝนตก จึงมีแค่เพียง

6 เดือน ได้แก่ พฤศจิกายน ถึง เดือนเมษายน เท่านั้น ดังนั้นผู้ประกอบการถึงร้อยละ 32.1 ไม่เปิดดำเนินการตลอดทั้งปี โดยจะมีช่วงปิดกิจการในช่วงที่ไม่ใช่ฤดูกาลท่องเที่ยว

จำนวนพนักงานของสถานประกอบการส่วนใหญ่มีไม่มากนัก ด้วยเหตุผล 2 ประการ คือ ประการแรก ธุรกิจมีขนาดไม่ใหญ่มาก จะเห็นได้จากผู้ประกอบการ ร้อยละ 45.05 มีมูลค่าปัจจุบันของธุรกิจไม่เกิน 50 ล้านบาท ซึ่งเป็นธุรกิจขนาดย่อม อีกทั้งธุรกิจเป็นลักษณะของธุรกิจครอบครัวมากกว่า จึงมีการจ้างแรงงานไม่สูง โดยจะมีการจ้างญาติทำงานถึง ร้อยละ 64.3 ประการที่ 2 จากการสัมภาษณ์ พบว่า หลังจากเหตุการณ์พิบัติภัยสึนามิ ทำให้แรงงานในพื้นที่เสียชีวิตไปจำนวนมาก ประกอบกับแรงงานที่เป็นคนนอกพื้นที่เองก็ยังเกรงว่าจะเกิดเหตุคลื่นสึนามิขึ้นอีก จึงทำให้แรงงานจำนวนหนึ่งยังไม่กล้าเข้ามาในพื้นที่ เป็นเหตุให้ปัญหาที่สำคัญที่สุดในปัจจุบัน ร้อยละ 35.71 คือ ปัญหาด้านบุคลากร โดยผู้ประกอบการพบการขาดแคลนแรงงานทั้งในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ

การสัมภาษณ์ พบว่า การที่ผู้ประกอบการเป็นคนในพื้นที่ ทำให้ผู้ประกอบการส่วนใหญ่มีที่พักอยู่ในสถานประกอบการหรือในบริเวณใกล้เคียง จึงทำให้สามารถดูแลกิจการได้ตลอดเวลา จำนวนชั่วโมงการทำงานต่อสัปดาห์ของผู้ประกอบการ จึงสูงถึง 79 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ และจากการสัมภาษณ์ยังพบว่า ส่วนใหญ่ในช่วงฤดูกาลท่องเที่ยวนั้น ผู้ประกอบการจะอยู่ดูแลกิจการโดยไม่มีวันหยุดพักผ่อน ตามที่ได้กล่าวไปแล้วว่าฤดูกาลท่องเที่ยวมีเพียง 6 เดือน ซึ่งในช่วงดังกล่าวมีนักท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก ลักษณะธุรกิจเป็นธุรกิจบริการ ทำให้ผู้ประกอบการต้องคอยดูแลในพื้นที่ตลอดเวลาเพื่อให้แน่ใจว่า ลูกค้าจะได้รับความสะดวกอย่างดีที่สุด และหากลูกค้าเกิดปัญหาจะได้แก้ไขได้อย่างทันที่

สำหรับการวางแผนธุรกิจของผู้ประกอบการ ผู้ประกอบการส่วนใหญ่จะมีการวางแผนธุรกิจล่วงหน้า ถึงร้อยละ 70.5 โดยร้อยละ 69.6 ของผู้ประกอบการที่มีการวางแผนธุรกิจ จะกำหนดระยะเวลาในการวางแผนเป็นแบบปีต่อปีมากกว่าที่จะทำการวางแผนล่วงหน้าไปนาน เนื่องจากธุรกิจท่องเที่ยว นั้น เป็นธุรกิจที่มีปัจจัยภายนอก ซึ่งอยู่นอกเหนือการควบคุมที่เข้ามากระทบต่อธุรกิจเป็นอย่างมาก เช่น (1) ผลกระทบจากภาวะเศรษฐกิจโลก ที่เป็นตัวกำหนดปัจจัยการใช้จ่ายของนักท่องเที่ยว และเป็นตัวตัดสินใจเลือกการเดินทางของนักท่องเที่ยว (2) ความปลอดภัยภายในประเทศ มีผลกระทบต่อการเดินทางโดยนักท่องเที่ยวจะเลือกเดินทางไปในที่ที่มีความปลอดภัยสูงทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง (3) การป้องกันและปราบปราม ทั้งในส่วนของกาออกกฎหมายควบคุมและการจัดเจ้าหน้าที่คุ้มครอง รวมถึงประสิทธิภาพในการดำเนินการป้องกัน แก้ไข และคุ้มครองความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวเป็น

ส่วนสำคัญในการตัดสินใจเดินทางของนักท่องเที่ยว หรือ (4) การพัฒนาการท่องเที่ยวภายในภูมิภาค และการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยวของภูมิภาคอื่น ซึ่งจะทำให้การแข่งขันในตลาดมีความเข้มข้น และต้องมีการแบ่งส่วนแบ่งตลาดกันไปในส่วนต่างๆ ของโลก (รุ่ง กาญจนวิโรจน์, 2543, น.5-7) เป็นต้น ดังนั้นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับปัจจัยแวดล้อมภายนอกที่มีการเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว และคาดเดาได้ยาก จึงทำให้ผู้ประกอบการเห็นว่าไม่ควรวางแผนสำหรับการดำเนินกิจการไว้นานเกินไป

ส่วนที่ 2 ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีสมมติฐานการวิจัยทั้งสิ้น 7 สมมติฐาน และจากการวิเคราะห์ข้อมูล พบผลการทดสอบสมมติฐาน ดังนี้

สมมติฐานที่ 1 ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟูปศุภสรรคมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการประกอบการ

จากการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ปฏิเสธสมมติฐานที่ 1 ที่ว่าความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟูปศุภสรรคมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการประกอบการ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ รียันติ (Benedicta Prihatin Dwi Riyanti, online, 2006) ที่พบว่า ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟูปศุภสรรคไม่ได้เป็นตัวทำนายความสำเร็จของผู้ประกอบการ ซึ่งจากผลการวิจัยสอดคล้องกับเมื่อทำการวิเคราะห์ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟูปศุภสรรคของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จในระดับต่างๆ ซึ่งพบว่า โดยส่วนใหญ่ผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จทั้งระดับต่ำ กลาง และสูง จะมีคะแนนเฉลี่ยความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟูปศุภสรรค ในมิติการควบคุม มิติสาเหตุและความรับผิดชอบ มิติผลกระทบ และมิติความอดทน ไม่แตกต่างกัน โดยต่างมีคะแนนอยู่ในระดับสูงทั้งสิ้น คือ มีคะแนนเฉลี่ยมีค่าสูงกว่า 30 คะแนน

จากข้อมูลในการสัมภาษณ์ สาเหตุที่ผลการทดสอบสมมติฐานเป็นเช่นนี้น่าจะด้วยผู้ประกอบการที่พักในเขตพื้นที่ประมงชัยนาทนั้น ต้องเผชิญกับอุปสรรคอย่างยิ่งในการเริ่มต้นธุรกิจในพื้นที่ประมงชัยนาท อันได้แก่

1. ปัญหาในการก่อสร้างสถานที่และสิ่งก่อสร้างต่างๆ ใหม่ พร้อมกันทั้งหมดในพื้นที่ ทำให้ผู้รับเหมาก่อสร้างไม่เพียงพอต่อความต้องการของตลาด

2. ปัญหาในด้านเงินลงทุน ถึงแม้ว่าทางรัฐบาลจะมีมาตรการช่วยเหลือด้านสินเชื่อและบริการทางการเงินของสถาบันการเงินต่างๆ เช่น การให้สินเชื่อเพิ่มเติมในอัตรา การพักชำระหนี้ การขยายเวลาชำระหนี้ การปรับลดอัตราดอกเบี้ย (ร้อยละ 2 ต่อปี) การสนับสนุนสินเชื่อ ภายใต้เกณฑ์ผ่อนปรนสำหรับลูกค้าใหม่ (โสภา จันทน์ศรี และธัชไท กิริติพงศ์ไพบูลย์, 2548, น. 59) แต่ในความเป็นจริงการจะขอรับความช่วยเหลือทางการเงินกับสถาบันการเงินก็ไม่ได้ได้รับความเชื่อถือ และความสะดวกรวดเร็วในเวลานั้น

3. ปัญหาในด้านแรงงานทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ ซึ่งจากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการ พบว่า ผู้ประกอบการ ถึงร้อยละ 35.71 เห็นว่าเป็นปัญหาสำคัญอันดับ 1

4. ปัญหาด้านนักท่องเที่ยว ซึ่งมีผู้ประกอบการ ร้อยละ 32.14 แสดงความคิดเห็นว่าเป็นปัญหาที่สำคัญที่สุดในการสัมภาษณ์ โดยปัญหาที่พบ คือ นักท่องเที่ยวไม่กล้ากลับมาพักในบริเวณดังกล่าว

ซึ่งปัญหาต่างๆ เหล่านี้ล้วนเป็นสิ่งที่ผู้ประกอบการกลุ่มตัวอย่างต้องผ่านมาแล้วทั้งสิ้น จึงทำให้ระดับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟูกิจการของผู้ประกอบการกลุ่มตัวอย่าง อยู่ในระดับที่สูง ไม่ว่าจะมีความสำเร็จในการประกอบกิจการในระดับใด โดยยืนยันได้จากการทำการวิเคราะห์ความแตกต่างค่าเฉลี่ยมีติความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟูกิจการ เมื่อระดับความสำเร็จของผู้ประกอบการต่างกัน ที่พบว่าความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟูกิจการไม่มีความแตกต่าง ในผู้ประกอบการที่มีระดับความสำเร็จแตกต่างกัน

ซึ่งอาจกล่าวได้ว่า ผู้ประกอบการธุรกิจที่พักในเขตพื้นที่ประมงภยสินามิ พ.ศ. 2547 นั้น เป็นบุคคลในประเภท นักไต่เขา (Climber) ซึ่งมีลักษณะเป็นผู้ที่ไม่ยอมหยุดนิ่งอยู่กับที่ มีการก้าวต่อไปข้างหน้าตลอดเวลา เมื่อพบกับอุปสรรคขวางกั้น ก็จะหาวิธีการที่จะแก้ไขปัญหาให้ได้ ไม่มีคำว่าเป็นไปไม่ได้ หรือคำว่าทำดีที่สุดแล้วสำหรับคนกลุ่มนี้ ในการทำงานของคนกลุ่มนี้จะอ้างแนวรับความท้าทาย มีแรงจูงใจในตัวเอง มีแรงขับเคลื่อนสูง และมุ่งมั่นที่จะขึ้นไปให้ถึงจุดสูงสุดในชีวิต โดยจะทุ่มเทตัวเองเพื่อการเติบโต และการเรียนรู้ตลอดชีวิต (Stoltz, 1992, pp.14-28)

สมมติฐานที่ 2 บุคลิกการเป็นผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของผู้ประกอบการ

สมมติฐานที่ 2 นี้มาจากแนวคิดของ ดร.เฟรเซอร์ (2000) ที่นำเสนอว่า บุคลิกการเป็นผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จ ประกอบด้วย บุคลิกด้านความเป็นตัวของตัวเอง, ความมีนวัตกรรม, ความกล้าเสี่ยง, ความก้าวร้าวในการแข่งขัน, ความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ และ

ความใฝ่ใจในความสำเร็จ ซึ่งผลการวิจัยสามารถ ยอมรับสมมติฐานที่ 2 ในบางส่วน คือ บุคลิกการเป็นผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของผู้ประกอบการ โดยพบว่าบุคลิกการเป็นผู้ประกอบการทุกด้าน ยกเว้นความสม่ำเสมอและความใฝ่ใจในการเรียนรู้ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จในการประกอบการ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เคราส, เฟเรเซอร์ และไฟรดริช (Krauss, Frese and Friedrich, online, 2006) ที่วิจัยกับ เจ้าของธุรกิจขนาดย่อมในประเทศอเมริกาใต้ พบความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะการเป็นผู้ประกอบการ ในด้านลักษณะความกล้าเสี่ยง และลักษณะความใฝ่ใจในความสำเร็จ มีความสัมพันธ์กับผลประกอบการของธุรกิจ หรือ เฟเรเซอร์, แบรินด์โจส และฮอร์น (Frese, Brantjes and Hoom, 2002, p.259-282) ศึกษาปัจจัยความสำเร็จของธุรกิจขนาดย่อมในนามิเบีย พบว่าลักษณะการเป็นผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสำเร็จของธุรกิจทั้งในมุมมองการวัดความสำเร็จโดยตัวผู้ถูกวิจัย, ขนาดของธุรกิจ และความสำเร็จในอัตราการเติบโต เป็นต้น

เป็นที่น่าสังเกตว่า บุคลิกการเป็นผู้ประกอบการด้านความสม่ำเสมอและความใฝ่ใจในการเรียนรู้ไม่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของผู้ประกอบการ เนื่องจากสำหรับผู้ประกอบการแล้ว บทบาทที่ถือว่าเป็นบทบาทสำคัญในการบริหารจัดการองค์กร คือ บทบาทการตรวจสอบข่าวสาร นั่นคือ การค้นหาและรับข่าวสารอันหลากหลายนานาชนิด เพื่อพัฒนาความเข้าใจอย่างถ่องแท้ขององค์กรและสิ่งแวดล้อม โดยผู้ประกอบการจะต้องอ่านเพื่อเก็บข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่างๆ ตลอดจนต้องทำการพูดคุยกับผู้บริหารขององค์กรอื่นอย่างสม่ำเสมอ (ตุลา มหาพสุถานนท์, 2547, น.52) และยิ่งในธุรกิจประเภทที่พักนั้น จากการสัมภาษณ์ทำให้ทราบว่า ธุรกิจที่พักเป็นธุรกิจที่มีการเปลี่ยนแปลงของสภาพแวดล้อมทางธุรกิจอย่างรวดเร็ว ทำให้ผู้ประกอบการต้องเป็นผู้ไม่หวั่นไหวไปกับการเปลี่ยนแปลงต่างๆ โดยง่าย และต้องเรียนรู้และเสาะแสวงหาข้อมูลเพื่อพัฒนาตนเองตลอดเวลา นั่นยิ่งทำให้บุคลิกการเป็นผู้ประกอบการด้านความสม่ำเสมอและใฝ่ใจในการเรียนรู้ของผู้ประกอบการเด่นชัดยิ่งขึ้น จึงทำให้คะแนนเฉลี่ยความสม่ำเสมอและใฝ่ใจในการเรียนรู้ของผู้ประกอบการกลุ่มตัวอย่าง มีระดับปานกลางค่อนข้างสูง ($\bar{x} = 3.49$) และเมื่อวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยคะแนนบุคลิกการเป็นผู้ประกอบการด้านความสม่ำเสมอและใฝ่ใจในการเรียนรู้ในระดับความสำเร็จที่แตกต่างกันของผู้ประกอบการ ผลการวิเคราะห์ก็เป็นไปในแนวทางเดียวกัน คือ ไม่มีความแตกต่าง

สมมติฐานที่ 3 ภูมิความรู้ความชำนาญมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการประกอบการ

ในการทดสอบสมมติฐานพบว่า ภูมิความรู้ความชำนาญทั้งด้านจำนวนปีที่ใช้ในการศึกษา ประสบการณ์ในการบริหาร และความชำนาญในวิชาชีพ ไม่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการประกอบการ ซึ่งผลที่ได้ใกล้เคียงกับการวิจัยของ รณรงค์ ศรีจันทร์นนท์ (2544) ที่ศึกษาผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อมในอุตสาหกรรมแม่พิมพ์โลหะและพลาสติกในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยพบว่าภูมิความรู้ความภูมิความรู้ความชำนาญไม่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จยกเว้นด้านประสบการณ์ในการบริหาร โดยส่วนที่แตกต่างกับรณรงค์ คือ รณรงค์พบว่าภูมิความรู้ความชำนาญด้านประสบการณ์ในการบริหารมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จ

ซึ่งผลที่แตกต่างในส่วนนี้น่าจะมาจาก การที่ลักษณะโดยทั่วไปของผู้ประกอบการกลุ่มตัวอย่าง มีประสบการณ์ในการทำงานเพียงไม่นานก็เริ่มต้นธุรกิจของตนเอง โดยอายุในการเริ่มต้นกิจการของผู้ประกอบการอยู่ในช่วงไม่เกิน 30 ปี ถึงร้อยละ 48.2 ทำให้ขณะที่ทำงานนั้นยังไม่ขึ้นสู่ตำแหน่งทางการบริหาร หรือมีตำแหน่งทางการบริหารก็เพียงไม่กี่ปี ระดับประสบการณ์ในการบริหารของผู้ประกอบการจึงอยู่ในระดับที่ไม่สูง อีกทั้งมีเพียงร้อยละ 23.2 เท่านั้นที่เคยทำงานในธุรกิจเดียวกันนี้ จึงทำให้ระดับประสบการณ์ในการบริหารและความชำนาญในวิชาชีพของผู้ประกอบการอยู่ในระดับต่ำ ($\bar{x} = 1.99$ และ 1.90 ตามลำดับ) ไม่ว่าจะผู้ประกอบการจะมีระดับความสำเร็จในการประกอบกิจการระดับใด

นอกจากนี้สภาพแวดล้อมทางธุรกิจที่กระทบต่อธุรกิจที่พักนั้น มีหลายประการด้วยกัน ไม่ว่าจะเป็นสภาวะเศรษฐกิจโลก, ความมั่นคงปลอดภัยภายในประเทศ หรือการแข่งขันด้านการท่องเที่ยวในตลาดโลก (รุ่ง กาญจนวิโรจน์, 2543, น.5-7) ซึ่งสภาพแวดล้อมทางธุรกิจเหล่านี้ล้วนแล้วเป็นสภาพแวดล้อมที่ไม่สามารถควบคุมได้และมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทั้งสิ้น ประสบการณ์ที่มีมาในอดีตไม่สามารถนำมาใช้กับการบริหารจัดการกับสถานการณ์ปัจจุบันได้มากนัก ทำให้ประสบการณ์ในการบริหาร รวมไปถึงความชำนาญในวิชาชีพไม่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของผู้ประกอบการแต่อย่างใด

สมมติฐานที่ 4 ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคมีความสัมพันธ์กับบุคลิกการเป็นผู้ประกอบการ

จากการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ยอมรับสมมติฐานบางส่วน คือ ผลการวิจัย ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคมีค่าการควบคุม มีความสัมพันธ์กับบุคลิกการเป็นผู้ประกอบการด้านความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ ($r = .34$) ความกล้าเสี่ยง ($r = .30$) ความก้าวร้าวในการแข่งขัน ($r = .25$) และด้านความมีนวัตกรรม ($r = .22$) ซึ่งจากข้อมูลจริงจากการสัมภาษณ์พบว่า ผู้ประกอบการกลุ่มตัวอย่างที่มีการบริหารและการตัดสินใจเกี่ยวกับการจัดการต่างๆ อยู่ในการควบคุมของตนเอง จะเป็นบุคคลที่ จะคอยหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจอย่างสม่ำเสมอ เพื่อให้สามารถทันต่อสถานการณ์แวดล้อมทางธุรกิจที่เปลี่ยนแปลงไปรวดเร็ว และมีความกล้าที่จะเสี่ยงที่จะเปลี่ยนแปลงธุรกิจของตนเองเพื่อให้ทันกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงได้ทันที อีกทั้งเนื่องจาก ลูกค้าโดยส่วนใหญ่ของผู้ประกอบการจะเป็นลูกค้าในแถบยุโรป ซึ่งมีลักษณะพิเศษ คือ หากพักที่ไหนแล้วจะไม่ค่อยเปลี่ยนไปพักที่อื่น ดังนั้นหากเชื่อว่าเหตุการณ์ต่างๆ เกิดจากการควบคุมของตนเอง ก็จะพยายามเพื่อรักษาลูกค้ากลุ่มนี้ไว้โดยต้องมีการปรับปรุงบริการให้ดียิ่งขึ้นสม่ำเสมอ และพยายามที่จะไม่ให้คู่แข่งสามารถเข้ามาแย่งส่วนแบ่งตลาดได้

นอกจากนั้นยังพบว่าความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคมีผลกระทบบมี ความสัมพันธ์กับบุคลิกการเป็นผู้ประกอบการด้านความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ ($r = .27$) ที่ระดับนัยสำคัญ .05 ซึ่งแสดงว่า เมื่อผู้ประกอบการเชื่อว่าเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นนั้น จะไม่ส่งผลกระทบต่อไปยังเหตุการณ์อื่นๆ คือ มีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคมี ผลกระทบบสูง ก็จะไม่หวั่นไหวต่อสถานการณ์ที่เกิดขึ้น และจะนำเหตุการณ์ที่ประสบนั้นมาเป็น ประสบการณ์สำหรับอนาคตต่อไป ซึ่งทำให้บุคลิกการเป็นผู้ประกอบการด้านความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้สูงนั่นเอง ซึ่งจากข้อมูลที่ได้จริงในการสัมภาษณ์ก็พบว่า ผู้ประกอบการในเขตพื้นที่ประสบภัยสึนามิที่เชื่อว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นในครั้งนั้น เกิดจากเหตุการณ์ธรรมชาติซึ่งไม่อาจควบคุมได้ และไม่ได้เชื่อว่าเป็นการทำธุรกิจล้มเหลว ผู้ประกอบการกลุ่มนี้จะไม่หวั่นไหวไปกับเหตุการณ์ร้ายแรงนั้น และจะยิ่งพยายามหาข้อมูลทันทีทั้งในเรื่องของความช่วยเหลือต่างๆ เพื่อที่จะสามารถกลับมาเริ่มดำเนินกิจการให้ได้เร็วที่สุด

สุดท้าย คือ ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคมีความอดทนมี ความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับบุคลิกการเป็นผู้ประกอบการด้านความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ ($r = .45$) และด้านความกล้าเสี่ยง ($r = .22$) แสดงให้เห็นว่า

ผู้ประกอบการที่มีความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคมีความอดทนสูง จะเชื่อว่า เหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นจะต้องมีการสิ้นสุด ทำให้น่าที่จะมีความมั่นคงต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และ เก็บเอาเหตุการณ์ที่พบมาเป็นประสบการณ์ ซึ่งเป็นบุคลิกการเป็นผู้ประกอบการด้านความ สม่่าเสมอและใฝ่ใจในการเรียนรู้ระดับสูง ซึ่งก็เช่นเดียวกับความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อ อุปสรรคมิติผลกระทบ คือ จากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการกลุ่มตัวอย่างพบว่า ยิ่งผู้ประกอบการ คิดว่าเหตุการณ์ภัยธรรมชาติสึนามินั้นไม่ใช่เหตุการณ์ที่จะมีต่อเนื่องยาวนาน ก็ยิ่งพยายาม กลับมาดำเนินกิจการให้ได้เร็วที่สุด โดยต้องเปิดรับและเสาะหาข้อมูลต่างๆ มาให้ได้มากที่สุด อีกทั้งยังทำให้กล้าที่จะลงทุนหรือกู้ยืมจำนวนมากในทันที ซึ่งนั่นก็จะเป็นต้องมีบุคลิกการเป็น ผู้ประกอบการด้านความกล้าเสี่ยงสูงด้วยนั่นเอง

สมมติฐานที่ 5 ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคมีความสัมพันธ์กับภูมิความรู้ความ ชำนาญ

ผลการวิจัยไม่พบความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ระหว่างความสามารถในการ เผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรค กับภูมิความรู้ความชำนาญ ซึ่งน่าจะมีสาเหตุมาจากตามแนวคิดของ สโตลท์ (Stoltz, 1997, pp.53-74) ที่กล่าวว่า ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฟ้อุปสรรคนั้น มี แนวความคิดพื้นฐานมาจาก จิตวิทยาการรับรู้ เกี่ยวข้องกับการที่มนุษย์รับรู้ในการควบคุม หรือมี อำนาจเหนือชีวิตของตนเอง อันเกิดมาจากประสบการณ์ในอดีตที่ผ่านมา ซึ่งนั่นก็หมายความว่า ระยะเวลาที่ใช้ในการศึกษา หรือประสบการณ์ในการบริหาร หรือความชำนาญในวิชาชีพนั้น ไม่ได้ มีความสำคัญใดๆ เลยหากบุคคลนั้นไม่ได้รับรู้ว่ามีภูมิความรู้ความชำนาญเหล่านั้น สร้างให้บุคคล สามารถควบคุมเหนือสิ่งที่บุคคลต้องเผชิญไปได้ ซึ่งสอดคล้องกับข้อเท็จจริงที่พบจากการ สัมภาษณ์ผู้ประกอบการ เนื่องจากสำหรับธุรกิจที่พักนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเขตพื้นที่ประสบ ภัยสึนามิ ซึ่งถือได้ว่าเป็นพื้นที่สำคัญของการท่องเที่ยว จึงมีธุรกิจประเภทที่พักเกิดขึ้นเพื่อรองรับ นักท่องเที่ยวเป็นจำนวนมาก เช่น ในจังหวัดกระบี่ 308 แห่ง หรือจังหวัดภูเก็ตที่มีสถาน ประกอบการที่พักมากถึง 528 แห่ง เป็นต้น (ฝ่ายสินเชื้อ ธนาคารธนาชาติ, 2549, น. 7) ทำให้การ แข่งขันมีสูงมาก การที่ผู้ประกอบการจะติดยึดอยู่กับรูปแบบการแก้ไขปัญหามาแบบเดิม ในขณะที่ สภาพแวดล้อมทางธุรกิจเปลี่ยนแปลงรวดเร็ว และมีคู่แข่งในอัตราสูงเช่นนี้ เท่ากับเป็นการอยู่กับที่ เพื่อรอให้คู่แข่งแซงหน้าไป ดังนั้นภูมิความรู้ความชำนาญ ไม่ว่าจะเป็นการศึกษา ประสบการณ์ใน

การบริหาร และความชำนาญในวิชาชีพ จึงไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเผชิญและ
ฟื้นฝ่าอุปสรรค

สมมติฐานที่ 6 บุคลิกการเป็นผู้ประกอบการมีความสัมพันธ์กับภูมิความรู้ความชำนาญ

พบว่ามีเพียงบุคลิกการเป็นผู้ประกอบการด้านความมีนวัตกรรมที่มีความสัมพันธ์
ทางบวกกับภูมิความรู้ความชำนาญด้านประสบการณ์ในการบริหาร ซึ่งเกิดจากผู้ประกอบการ
หรือเจ้าแก้มใหม่ คือ ผู้ที่มองเห็นโอกาสและช่องทางต่างๆ แล้วลงมือสร้างธุรกิจของตนเองขึ้นอย่าง
สร้างสรรค์ ด้วยการลงทุนและจัดสรรทรัพยากรต่างๆ เพื่อผลิตสินค้าหรือบริการสำเร็จรูป ซึ่งอาจ
เป็นสินค้าหรือบริการใหม่ๆ ก็ได้ สู่ท้องตลาด เพื่อสร้างรายได้ให้แก่ตน (วิฑูร สิมะโชคดี, 2542,
น.28) และบทบาทการจัดการของผู้บริหารที่สำคัญอันหนึ่ง คือ บทบาทของผู้ประกอบการ คือ
บทบาทที่ต้องคอยค้นหาโอกาสและโครงการต่างๆ เพื่อปรับปรุงนำไปสู่การเปลี่ยนแปลง (ตุลา
มหาพสุธานนท์, 2547, น.53) ดังนั้นผู้ประกอบการที่เคยมีประสบการณ์ในการบริหารองค์กร หรือ
หน่วยงานในองค์กรก็น่าที่จะมีความคุ้นเคยต่อบทบาทของผู้ประกอบการบทบาทดังกล่าว จึงทำให้
สามารถคิดริเริ่มเกี่ยวกับสินค้าใหม่ๆ การบริการ และเทคโนโลยีใหม่ๆ เพื่อนำมาซึ่งโอกาสสำหรับ
ธุรกิจของตนได้ดีด้วยเช่นกัน

สมมติฐานที่ 7 ความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค บุคลิกการเป็นผู้ประกอบการ และ ภูมิความรู้ความชำนาญ มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการประกอบการ

การวิจัยพบว่าความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค บุคลิกการเป็น
ผู้ประกอบการ ภูมิความรู้ความชำนาญ และความสำเร็จมีความสัมพันธ์กัน โดยความสำเร็จ
สามารถอธิบายได้โดยความสามารถในการเผชิญและฟื้นฝ่าอุปสรรค บุคลิกการเป็นผู้ประกอบการ
และภูมิความรู้ความชำนาญ ได้ร้อยละ 11 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของวรรณ ฉายาวัฒน์
(2544) ที่ก็พบว่า ยอมรับสมมติฐานที่ว่าบุคลิกการเป็นผู้ประกอบการ ภูมิความรู้ความชำนาญ
และความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจขนาดย่อมในอุตสาหกรรมแม่พิมพ์โลหะและพลาสติกใน
เขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล มีความสัมพันธ์กัน

เมื่อทำการสร้างสมการถดถอย ด้วยวิธีการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นตอน
(stepwise) พบว่ามีตัวแปรเพียงตัวเดียวที่สามารถทำนายความสำเร็จได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

คือ บุคลิกการเป็นผู้ประกอบการด้านความมีนวัตกรรม จากการสัมภาษณ์ ทำให้เห็นว่าสาเหตุของผลการวิจัยที่เป็นเช่นนี้ น่าจะมาจากธุรกิจที่พัก เป็นธุรกิจที่ขายทั้งในส่วนที่จับต้องได้ คือ อาคารสถานที่ และสิ่งที่จับต้องไม่ได้ คือ การให้บริการ ซึ่งในการจะทำให้นักท่องเที่ยวมีความประทับใจ และกลับมาพักใหม่อีกครั้ง และมีการบอกต่อเพื่อขยายฐานลูกค้าให้กว้างขวางออกไป รวมไปถึงการดึงดูดลูกค้าให้มาพักในช่วงที่ไม่ใช่ฤดูกาลท่องเที่ยว ต้องมีการสร้างสรรค์นวัตกรรมใหม่ๆ (อาคารสถานที่ การตกแต่ง) การให้บริการใหม่ๆ แผนการสนับสนุนการขายใหม่ๆ มาดึงดูดใจลูกค้าอย่างสม่ำเสมอต่อเนื่อง จึงจะทำให้การประกอบการประสบความสำเร็จนั่นเอง ด้วยเหตุผลดังกล่าว น่าจะทำให้บุคลิกการเป็นผู้ประกอบการด้านนวัตกรรม เป็นตัวทำนายความสำเร็จในการประกอบการของผู้ประกอบการธุรกิจที่พัก ในเขตพื้นที่ประมงชัยภูมิ

การนำไปใช้

ผลการวิจัยที่ได้สามารถนำไปเป็นข้อมูลพื้นฐาน เพื่อประยุกต์ใช้ประโยชน์ต่างๆ ดังนี้

1. การพัฒนาผู้ประกอบการประเภทที่พัก

อุตสาหกรรมท่องเที่ยวเป็นธุรกิจที่มีความสำคัญอย่างมากต่อระบบเศรษฐกิจไทย อุตสาหกรรมหนึ่ง เนื่องจากสามารถสร้างรายได้ให้กับประเทศไทยได้ถึงปีละกว่า 3 แสนล้านบาท (โสภกา จันทรงค์มี และ วรณนิยา เอมะศิริ, 2543, น.22) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในธุรกิจที่พัก เนื่องด้วยค่าใช้จ่ายของนักท่องเที่ยวถึงร้อยละ 25 นำมาใช้จ่ายเพื่อการพักแรม (จรรยา เปรมศิลป์, 2543, น.41) หรือเท่ากับเป็นรายได้ถึงประมาณปีละ 7.5 หมื่นล้านบาท และแนวโน้มนักท่องเที่ยวตั้งแต่ปี 2545 ก็มีเพิ่มขึ้นตลอด ทั้งนักท่องเที่ยวภายในประเทศ ที่มีอัตราเพิ่มขึ้นกว่าร้อยละ 5 ทุกปี และนักท่องเที่ยวต่างชาติที่เป็นไปในทิศทางเดียวกัน คือ มีอัตราการเติบโตเพิ่มขึ้นกว่าร้อยละ 4.5 ทุกปี ยกเว้นในปี 2548 ที่อัตราการเติบโตติดลบเนื่องจากเป็นปีหลังเหตุการณ์พิบัติภัยสึนามิ (การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย, online, 2549) ดังนั้นเพื่อเป็นการเตรียมให้ผู้ประกอบการประเภทที่พักสามารถรองรับกับการเติบโตของธุรกิจได้ หน่วยงานต่างๆ ต้องร่วมกัน เพื่อส่งเสริมพัฒนาความรู้ความสามารถ ทักษะ และลักษณะของผู้ประกอบการให้เป็นผู้ที่มีโอกาสประสบความสำเร็จได้

ซึ่งจากการวิจัยในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อความสำเร็จในการประกอบกิจการของผู้ประกอบการธุรกิจที่พักในเขตประมงชัยภูมินั้น คือ บุคลิกการเป็นผู้ประกอบการของตัวผู้ประกอบการแต่ละคนนั่นเอง โดยบุคลิกการเป็นผู้ประกอบการของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จที่สำคัญ ได้แก่ ความเป็นตัวของตัวเอง, ความมีนวัตกรรม,

ความกล้าเสี่ยง, ความก้าวร้าวในการแข่งขัน และความใส่ใจในความสำเร็จ ดังนั้นการพัฒนา ศักยภาพของผู้ประกอบการของหน่วยงานต่างๆ สามารถนำเอาหัวข้อเหล่านี้มาเป็นประเด็นหลัก ในการจัดการพัฒนาผู้ประกอบการได้

โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุคลิกการเป็นผู้ประกอบการด้านความมีนวัตกรรม ที่จากการ ศึกษาในครั้งนี้ พบว่า เป็นตัวแปรที่สามารถทำนายความสำเร็จของผู้ประกอบการได้ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า หากต้องการให้ผู้ประกอบการประสบความสำเร็จ จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทำให้เป็น ผู้ประกอบการเป็นผู้ที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์เพื่อสรรสร้างนวัตกรรมใหม่ๆ ไม่ว่าจะเป็นสินค้า บริการ หรือการใช้เทคโนโลยีต่างๆ เพื่อเสริมประสิทธิภาพในการทำงานให้มากขึ้น ซึ่งในเรื่อง ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์นี้เป็นทักษะที่สามารถฝึกฝนได้ (“Creative Thinking Skills Can Be Learned”, online, 2549) ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาผู้ประกอบการ จึงควร เน้นหนักในหัวข้อการพัฒนาดังกล่าว

2. การสนับสนุนผู้ประกอบการประเภทที่ปัก

ผลการวิจัยในครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า บุคลิกการเป็นผู้ประกอบการด้านความ สม่่าเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ของผู้ประกอบการกลุ่มตัวอย่างโดยเฉลี่ยสูงเป็นอันดับ 2 ของ ค่าเฉลี่ยบุคลิกการเป็นผู้ประกอบการทั้งหมด โดยเมื่อจำแนกระดับความสำเร็จของผู้ประกอบการ ก็ไม่พบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของบุคลิกด้านความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ และจาก การที่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเป็นกลุ่มผู้ประกอบการที่ปักที่ถือว่าประสบความสำเร็จทั้งสิ้น นั้น แสดงให้เห็นว่า บุคลิกการเป็นผู้ประกอบการด้านความสม่ำเสมอและใส่ใจในการเรียนรู้ เป็นบุคลิก พื้นฐานสำหรับผู้ประกอบการทุกคนที่จะต้องมี

ดังนั้น หากหน่วยงานต่างๆ ที่ต้องการส่งเสริมให้ธุรกิจประเภทที่ปัก ให้สามารถ ดำเนินธุรกิจได้อย่างราบรื่น จำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องส่งมอบข้อมูลที่มีความจำเป็นกับการดำเนิน ธุรกิจให้กับผู้ประกอบการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง ที่เป็นแหล่งรวบรวมข้อมูลที่ สำคัญ เนื่องจากเป็นองค์กรที่มีข้อมูลที่ครอบคลุมในระดับประเทศ และต่างประเทศ ซึ่งยากที่ องค์กรเอกชนจะสามารถรวบรวมได้ จากการสัมภาษณ์ผู้ประกอบการกลุ่มตัวอย่าง ได้ข้อสังเกตที่ น่าสนใจ คือ ผู้ประกอบการหวังจะได้รับความช่วยเหลือด้านข้อมูลที่มีความจำเป็นต่อการประกอบ ธุรกิจ และการตัดสินใจของผู้ประกอบการจากหน่วยงานภาครัฐ แต่สิ่งที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน คือ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว ซึ่งน่าจะเป็นแหล่งข้อมูลที่สำคัญที่สุดแก่ผู้ประกอบการ ธุรกิจที่ปักในเขตพื้นที่ที่ทำการศึกษากลับมีการติดต่อกับผู้ประกอบการเพียงเพื่อขอข้อมูลในการ ประกอบการเท่านั้น โดยไม่มีการให้ข้อมูลย้อนกลับ หรือข้อมูลอื่นๆ ที่จำเป็นกับผู้ประกอบการ จึง

ทำให้ผู้ประกอบการไม่ให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูลกับทางราชการ อันจะส่งผลย้อนกลับมาถึงข้อมูลที่มีความจำเป็นในการวางแผน และกำหนดนโยบาย ก็ไม่สามารถเป็นข้อมูลที่สมบูรณ์ได้ในที่สุด ซึ่งหากตระหนักถึงความสำคัญข้อนี้ และมีการร่วมมือกันอย่างจริงจังจากทุกหน่วยงาน ย่อมทำให้ผู้ประกอบการในธุรกิจท่องเที่ยวไทย สามารถพัฒนาไปสู่ความสำเร็จในมาตรฐานสากล และนำเงินตราต่างประเทศเข้าสู่ประเทศไทยมากกว่าที่สามารถทำได้ในปัจจุบัน

3. การคัดเลือกผู้ประกอบการในพื้นที่เพื่อสนับสนุนทางด้านเงินทุน

หลังจากเกิดเหตุพิบัติภัยสึนามิรัฐบาลก็มียุทธศาสตร์การพัฒนากลุ่มจังหวัดสามเหลี่ยมอันดามัน อันได้แก่จังหวัด ภูเก็ต พังงา และกระบี่ เพื่อเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวทางทะเลที่มีชื่อเสียงระดับโลก (วิโชติ จรุงโรจน์, 2546, น.38) จึงได้มีนโยบายต่างๆ มาเพื่อส่งเสริมและฟื้นฟูด้านการท่องเที่ยวในพื้นที่ดังกล่าว โดยนโยบายที่สำคัญ คือ นโยบายด้านสินเชื่อและบริการทางการเงินของสถาบันการเงิน ไม่ว่าจะเป็นการให้สินเชื่อเพิ่มเติม การพักชำระหนี้ การขยายเวลาชำระหนี้ เป็นต้น (โสภา จำนงรัศมี และธัชไท กิรติพงศ์ไพบูลย์, 2548, น.59) ดังนั้นผลการวิจัยในครั้งนี้ได้แสดงให้เห็นถึงบุคลิกการเป็นผู้ประกอบการที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการประกอบกิจการมีด้วยกัน 5 ลักษณะ อันจะช่วยให้หน่วยงานต่างๆ สามารถคัดเลือกผู้ที่จะได้รับการสนับสนุนด้านการเงินตามนโยบายของรัฐ ได้อย่างเหมาะสม เพื่อให้มั่นใจได้ว่าผู้ประกอบการจะสามารถประกอบกิจการให้ประสบความสำเร็จได้

4. การพัฒนาผู้ประกอบการโดยทั่วไป

ถึงแม้ว่าในการศึกษาครั้งนี้ จะเน้นศึกษาไปที่ผู้ประกอบการประเภทที่พัก แต่ผลจากการวิจัยในครั้งนี้สามารถนำไปเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับการศึกษาและการพัฒนาในหัวข้อเรื่องความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจประเภทอื่นๆ ต่อไป หากในอนาคตได้มีการศึกษาอย่างทั่วถึงในทุกประเภทธุรกิจ และในทุกภูมิภาคของประเทศไทย ข้อมูลดังกล่าวนี้จะเป็นส่วนหนึ่งในการทำความเข้าใจถึงความสำเร็จของผู้ประกอบการธุรกิจในภาพรวมของทั้งประเทศ เพื่อในที่สุดจะได้สามารถเข้าใจถึงเหตุปัจจัยที่จะทำให้ธุรกิจประสบความสำเร็จ และนำไปพัฒนาผู้ประกอบการต่อไป

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยในครั้งต่อไป

1. ช่วงเวลาที่เลือกลงพื้นที่ในการทำการวิจัยครั้งนี้ เป็นช่วงเวลาฤดูการท่องเที่ยวที่มีอัตราการเข้าพักของนักท่องเที่ยวหนาแน่น (ธันวาคม ถึง กุมภาพันธ์) ข้อดีของการเก็บข้อมูลในช่วง

ดังกล่าว คือ ผู้ประกอบการส่วนใหญ่จะประจำอยู่ที่สถานประกอบการทั้งสิ้น ทำให้แน่ใจได้ว่าจะสามารถพบกับผู้ประกอบการอย่างแน่นอน แต่ข้อที่เป็นอุปสรรคนั้นคือ ช่วงเวลาดังกล่าวถือเป็นช่วงที่ผู้ประกอบการต้องทำงานที่ล้นสุดเช่นเดียวกัน ดังนั้นการนัดเพื่อขอเข้าสัมภาษณ์อาจต้องใช้เวลาในการนัดหลายครั้ง รวมไปถึงระยะเวลาที่ใช้ในการสัมภาษณ์ก็ไม่สามารถใช้เวลานานได้อีกด้วย ดังนั้นหากผู้สนใจศึกษากลุ่มตัวอย่างเดียวกันนี้ระยะเวลาที่เป็นฤดูกาลท่องเที่ยวแต่ยังไม่ใช่ช่วงเวลาที่ผู้ประกอบการมีภารกิจหนาแน่น ควรเป็นช่วงกลางเดือนพฤศจิกายนถึงกลางเดือนธันวาคม และอีกช่วงหนึ่ง คือ ปลายเดือนมกราคมถึงต้นเดือนเมษายน

2. การศึกษาในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงรูปแบบและความสัมพันธ์ของปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการและสร้างแบบจำลองอย่างง่าย ดังนั้นเพื่อความสมบูรณ์ในการทำนายความสำเร็จในการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการควรมีการศึกษาเพิ่มเติมในตัวแปรอื่นๆ และนำมาสร้างเป็นแบบจำลองที่มีความซับซ้อน เช่น การเพิ่มตัวแปรที่เป็นตัวแปรส่งผ่าน (Mediator Variable) และตัวแปรกำกับ (Moderator Variable)

3. การศึกษาวิเคราะห์หาปัจจัยที่ทำให้เกิดความสำเร็จในการประกอบกิจการของผู้ประกอบการนั้น ยังคงเป็นประเด็นที่น่าสนใจอย่างยิ่งในการศึกษา ไม่ว่าจะเป็นในปัจจัยที่ได้ทำการศึกษาแล้วในการวิจัยในครั้งนี้ หรือจะเป็นปัจจัยอื่นๆ เพิ่มเติม ยิ่งหากมีการขยายขอบเขตของการศึกษาไปในทุกภาคส่วนของธุรกิจของไทย ไม่ว่าจะเป็นภาคอุตสาหกรรม ภาคการค้า (ทั้งค้าปลีกและค้าส่ง) รวมไปถึงธุรกิจบริการ อีกทั้งหากขยายไปในทุกภูมิภาคของประเทศให้ครบถ้วนแล้วนำข้อมูลทั้งหมดมารวมกันเพื่อศึกษาถึงภาพรวมของผู้ประกอบการที่ประสบความสำเร็จในประเทศไทย ก็จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการเข้าใจถึงความสำเร็จของผู้ประกอบการ และจะได้นำไปเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับการพัฒนาผู้ประกอบการต่อไป